

Arrest

nr. 327 432 van 28 mei 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2024, ter kennis gebracht op 16 december 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende op 7 oktober 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 november 2023, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Zijn advocaat was aanwezig.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 13 december 2024, ter kennis gebracht op 16 december 2024, de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren op [...] januari 1998 in Zawa dorp, Khadel Khail subdorp, in het Kaga subdistrict, Khogyani district, in de provincie Nangarhar. U bent een soennitisch moslim, Pashtoun en afkomstig van de Jutta Khail stam. U heeft twee broers en twee zussen. U bent ongehuwd maar verloofd met Noor Nama. U ging niet naar school in Afghanistan noch volgde u er

lessen in de 'madrassa' (koranschool). Vanaf uw tien tot uw achttien jaar hielp u uw familie mee als landbouwer op de velden in uw geboortedorp. Toen u achttien jaar was, besloot u voor de Afghaanse veiligheidsdiensten te gaan werken. Op 24 december 2016 begon u met een drie maanden durende opleiding te Kabul tot soldaat bij het Afghaans nationaal leger. Daarna volgde u een opleiding van zes maanden tot commando te Rish Khor. Na deze laatste opleiding werd u naar Kunduz overgeplaatst waar u tot aan de machtsovername van midden augustus 2021 als commando voor het 10de bataljon heeft gewerkt.

In 2020 namen de taliban gedurende één maand de controle over uw geboortedorp Zawa Khadel Khail over. In deze maand kwamen zij twee of drie keer bij uw ouderlijk huis langs om naar u te vragen terwijl u in Kunduz als commando aan de slag was. Zij eisten van uw familie dat u met uw werk als commando zou stoppen. U besloot echter verder te werken maar ging tijdens die maand niet meer naar huis op verlof. Op het moment van de machtsovername midden augustus 2021 stopte u met uw werk als commando te Kunduz en keerde u terug naar uw huis te Zawa, Khadel Khail. Dertien dagen later besloot u Afghanistan te verlaten. Van Afghanistan vertrok u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België waar u op 2 oktober 2022 aankwam. Op 7 oktober 2022 diende u in België uw verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban diverse keren naar uw ouderlijk huis in Zawa, Khadel Khail, langs om naar u te vragen. In april of mei 2023, ongeveer zeven of acht maanden voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS ging uw broer A. naar het districtshuis maar geraakte daarna vermist. U weet niet waar A. zich op dit moment bevindt.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: Uw werkbadge (kopie), uw bankkaart (kopie), uw opleidingsattest als commando (kopie), uw opleidingsattest als soldaat bij het Afghaanse nationale leger (kopie), uw Belgische verblijfskaart (kopie) en een email met bijkomende informatie van uw advocaat afgeleverd na uw persoonlijk onderhoud (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS stelt vast dat omwille van onderstaande redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen waardoor u de vluchtelingstatus dan ook niet kan worden toegekend.

1. Vooreerst slaagt u er niet in uw identiteit en leeftijd aannemelijk te maken. Zo legde u doorheen de verschillende Europese asielprocedures uiteenlopende verklaringen af over uw identiteit en leeftijd.

- Vooreerst gebruikt u in uw Belgische asielprocedure opeenvolgend diverse familienamen zoals 'P.' (DVZ, Inschrijving 7 oktober 2022, bijlage 26), 'F.' of 'F.' (Correctie DVZ, dd. 12 oktober 2022; Beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, dd. 3 november 2022 en Vragenlijst DVZ, dd. 8 mei 2023,) en terug 'P.' (DVZ, aanvraag bijwerking nationaal nummer, dd. 29 juni 2023 & CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud, dd. 21 november 2023, p.21) en document 6 Verblijfskaart België). Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd werd of u ooit andere namen dan 'S. P.' gebruikte, antwoordt u dat dit niet het geval is, waarmee u ontkent dat u eerder andere familienamen heeft gebruikt (CGVS p.5). Het roept verder ook vragen op dat u tijdens uw aanvraag om internationale bescherming in Oostenrijk aan de bevoegde asielinstanties daar een compleet andere achternaam, namelijk T. en een andere geboortedatum, namelijk [...] 2004 - in plaats van [...] 1998 (gebruikt in België) - opgaf (Brief "Federal Office for Immigration and Asylum Oostenrijk", Dublin procedure, dd. 14 oktober 2022). Van een verzoeker die internationale bescherming aanvraagt wordt verwacht dat deze van bij aanvang aan de Europese asielinstanties waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt, en al zeker aangaande uw juiste identiteit en personalia. Dat u poogt Europese asielinstanties te misleiden door verschillende achternamen ten geboortejaren te gebruiken doet afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Zo is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element in diens verzoek én kan van een verzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en relaas zo goed mogelijk te staven.

- Ter staving van uw identiteit legt u slechts een kopie van uw Afghaans paspoort neer (document 5), waaraan geen bewijswaarde kan worden gehecht. Het betreft immers slechts een kopie, geen origineel, en kunnen dergelijke kopieën altijd onderhevig zijn aan mogelijk knip- en plakwerk. Bovendien kan worden opgemerkt dat het opvalt dat sommige tekstregels op deze kopie lichter dan andere staan afgedrukt wat toch ook de nodige twijfels doet rijzen. Uit COI informatie waarover het CGVS beschikt blijkt verder dat dergelijke documenten gemakkelijk manipuleerbaar zijn. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de **COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021** beschikbaar op https://sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt dat in Afghanistan en daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

- De diverse redenen voor het ontbreken van uw documenten ter staving van uw aanvraag voor internationale bescherming dan deze die u neerlegde, overtuigen niet. Vooreerst zei u dat u niet over enige originele documenten beschikt omdat deze niet per post in het open centrum, waar u verblijft, zijn aangekomen maar terug naar Afghanistan werden gestuurd (CGVS p.4-5 en document 7). Verder verklaart u dat uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) door uw militaire eenheid in Kunduz ingehouden werd (CGVS p.16) en dat de foto's die uw verklaringen kunnen ondersteunen op uw gsm stonden, die u uit angst voor wegcontroles in Afghanistan hebt achtergelaten (CGVS p.21). Echter stelt u na uw persoonlijk onderhoud per email via uw advocaat dat uw documenten tijdens een brand in uw vorig asielcentrum verloren gingen en dat de gsm waarop uw documenten stonden bovendien gestolen werd; dit is toch een enigszins ander versie dan u eerst liet uitschijnen, iets wat toch de wenkbrauwen doet fronsen (document 8). Hoewel u na uw persoonlijk onderhoud enkele maanden de tijd had om uw originele documenten - die volgens uw verklaringen naar Afghanistan teruggestuurd werden - opnieuw naar België te laten opsturen en aan het CGVS te bezorgen, liet u na dit te doen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen in dezer verder aantast.

U kan verder niet aannemelijk maken dat u in Afghanistan als commando hebt gewerkt van eind 2016 tot aan de machtsovername in augustus 2021.

Het CGVS verwacht dat u voldoende kennis zou moeten hebben over uw eigen profiel als beroepsmilitair gezien u ongeveer drie en een half jaar als commando zou hebben gewerkt en dat u daar correct, doorleefd en gedetailleerd over kan vertellen, wat niet het geval is. Vooreerst valt het ingestudeerd karakter van uw verklaringen en het gebrek aan essentiële kennis over uw job op. Zo kan u als generieke informatie vertellen dat uw opleidingen, eerst tot soldaat en dan tot commando, respectievelijk in Kabul en Rish Khor plaatsvonden (CGVS p.26) en dat u, vooraleer u gerekruteerd kon worden, formulieren moest invullen en testen waaronder een biometrische test moest afleggen (CGVS p.16). Verder kon u vertellen dat u ongeveer elke drie maanden op verlof kon gaan en dan anderhalve maand thuisbleef (CGVS p.30). Het is echter opvallend dat uw kennis niet verder reikte dan wat hier bovenstaand wordt aangegeven.

1. U bent niet eenduidig of u al dan niet voor het nationale Afghaanse leger, dan wel voor de commandotroepen werkte.

Zo verklaart u enerzijds eerst dat u als commando in het Mazar legerkorps werkte, dat later de naam Pamir kreeg, meer bepaald in de eerste brigade in het tiende bataljon van dit Pamir legerkorps. Hierbij benadrukt u dat de feitelijke naam van uw korps 'Pamir 17' was (CGVS p.22). Anderzijds verklaart u later in uw persoonlijk onderhoud tegenstrijdig hieraan dat u - behalve uw basistraining als soldaat voor het Afghaans leger - zelf nooit voor het Afghaans leger heeft gewerkt (CGVS p.26 en p.34).

- Vooreerst blijkt uit COI informatie waarover het CGVS beschikt dat het legerkorps dat in Kunduz gestationeerd was nooit 'Pamir 17' genoemd werd. De legerunit waarnaar u verwijst stond immers vóór 2019 onder de naam '20ste divisie Pamir' bekend en kreeg vanaf 2019 - nadat deze militaire eenheid een korps werd - de naam Pamir 217ste korps van het Afghaanse leger toegewezen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.1).

- Verder blijkt uit de aanwezige COI dat sinds augustus 2017, de beginperiode van uw werk als commando, de commandotroepen te Kunduz geen deel meer uitmaakten van enige Pamir divisie noch Pamir legerkorps. Vanaf augustus 2017 werden immers alle commandotroepen in Afghanistan ondergebracht in één nationaal commandokorps waarvan de commandotroepen te Kunduz ook deel uitmaakten. Dit Afghaans nationale commandokorps bestond uit 10 commando ANASOC bataljons/kandaks ('Afghan National Army Special Operations') en stond aanvankelijk onder leiding van legercommandant W. (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr. 2 tem. 4), waardoor uw verklaringen dat u als commando in het Pamir-korps dienst deed, bijzonder bevreemdend zijn.

- De tegenstrijdigheden in uw verklaringen of u dan wel voor het leger dan wel voor de commando's werkte, worden opnieuw bevestigd wanneer het CGVS over uw loon doorvraagt. Zo vertelt u over uw loon dat u tijdens uw opleiding eerst 8.500 Afghani, daarna in het nationale leger 10.500 Afghani, als commando te Kunduz 18.000 Afghani, hierna bij A. S. - van wie u zei dat hij uw beste vriend was en na uw gezamenlijke legeropleiding te Kandahar voor het nationale leger werkte (CGVS p.10) 19.000 en tenslotte 22.000 Afghani als loon kreeg (CGVS p.18). Dat u volgens uw verklaringen op meerdere momenten tijdens uw loopbaan loon ontving voor uw werk bij het Afghaans nationale leger is vreemd, zeker gezien uw finale verklaringen dat u nooit voor het nationale leger, maar enkel voor de commando's werkte (CGVS p.34).

2. Uw verklaringen over de missies die u als commando in het Imam Sahib-district in de provincie Kunduz uitvoerde kunnen niet overtuigen vanwege hun niet-doorleefd karakter. Bovendien zijn uw verklaringen hierover tegenstrijdig met de voorziene COI informatie.

2.1. Hoewel u verklaart dat u als commando aan zodanig veel militaire missies deelnam dat u niet weet over welke u eerst moet vertellen (CGVS p.24), kan u geen gedetailleerde informatie aan het CGVS geven over op welke locaties u als commando missies heeft uitgevoerd. Gevraagd om over eender welke missie waaraan u als commando deelnam te vertellen, beschrijft u een zoekactie in het Imam Sahib-district waarbij uw commando-unit drie Pakistaanse rebellen moest zoeken. Hierbij brak een gevecht uit waarbij u vier soldaten verloor en kreeg uw eenheid luchtsteun van de Amerikanen (CGVS p.31). Het ingestudeerde karakter van uw verklaringen indachtig, is het opvallend dat u hier zo over vertelt, maar u vervolgens totaal geen idee heeft waar deze missie in het Imam Sahib-district plaatsvond, hoewel u tot drie keer toe de kans geboden werd hierop te antwoorden (CGVS p.31).

U probeert uw onwetendheid over de locaties waar u uw missies deed vreemd genoeg te verklaren door uit te leggen dat u het als commando niet belangrijk vond om te weten in/op welke locatie u uw militaire operaties uitvoerde. Uw oversten zouden ook de locaties waar u uw missies uitvoerde nooit aan u vermeld hebben (CGVS p.31). Dat u tijdens uw militaire missies als commando geen enkel idee zou gehad hebben waar u zich ergens in het Imam Sahib-district bevond, is volstrekt ongeloofwaardig. Het CGVS kan er van uitgaan dat u als tijdens uw drie jaar en een half jaar durende carrière als commando toch over een minimum aan geografische achtergrondkennis zou moeten beschikken en enkele locaties en dorpen waar u op missies ging kan opnoemen; het kennis nemen van de juiste locatie kan immers zorgen voor het al dan niet welslagen van een missie; evenzeer zou u eigen locatie gekend moeten zijn bij de anderen, in geval er iets fout loopt en/of collega's u moeten ontzetten en/of vice versa. Uw verklaringen kunnen hier geenszins overtuigen.

2.2. Uw verklaringen over de laatste missie waaraan u als commando deelnam - de Sangar gevechtsoperatie van 12 augustus 2021 tot 15 augustus 2021 in het Imam Sahib-district te Kunduz (CGVS p.24-25) - kunnen evenmin overtuigen.

U verklaart dat u tijdens uw laatste missie van 12 augustus 2021 tot 15 augustus 2021 gedurende drie dagen tegen de taliban vocht waarna uw commando-unit via uw compagniecommandant het presidentieel bevel kreeg om alle wapens neer te leggen (CGVS p.24-25). Gevraagd meer details te geven over uw laatste gevechtsoperatie verklaart u dat er bij deze missie veel politieagenten omkwamen en gewonden vielen. De taliban konden verder twee tanks veroveren en arresteerden twee soldaten (CGVS p.25).

Het roept vragen op dat u als commando niet weet dat Kunduz-stad en provincie reeds op 12 augustus 2021 in de handen van de taliban vielen. Uw verklaringen dat u na de val van Kunduz provincie op 12 augustus 2021 - wetende dat alle Afghaanse veiligheidsdiensten zich reeds op 12 augustus 2021 in Kunduz aan de taliban overgaven - nog met uw commando-unit gedurende drie dagen naar het Imam Sahib district zou uitgestuurd zijn om er te vechten, overtuigen niet.

- Uit COI informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat het Imam Sahib-district, waar u als commando van 12 augustus 2021 tot 15 augustus 2021 uw laatste militaire operatie uitgevoerd zou hebben, reeds rond 21 juni 2021 definitief in handen van de taliban viel. Meer nog, uit deze informatie blijkt dat toen de taliban het Imam Sahib district-definitief veroverden, de Afghaanse overheidstroepen zich op hetzelfde ogenblik rond 21 juni 2021 uit het Imam Sahib-district terugtrokken. De Afghaanse overheidstroepen waaronder de commandotroepen keerden immers op dat moment naar Kunduz-stad terug om er de provinciale hoofdstad tegen de taliban te verdedigen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.5A/B, 6 en 7A/B).

Uw verklaringen dat toen de taliban in Kunduz arriveerden de machtsovername plaatsvond (CGVS p.12) kunnen evenmin overtuigen. Uit dezelfde informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de taliban na de val van Imam Sahib-district reeds rond 21 juni 2021 de periferie van Kunduz-stad binnenvielen. Gedurende enkele weken lukte het de Afghaanse veiligheidstroepen, waaronder de commandotroepen, om

Kunduz-stad te verdedigen en tegenaanvallen op de taliban uit te voeren. Op 8 augustus 2021 trokken de Afghaanse overheidstroepen zich te Kunduz-stad tenslotte ter verdediging in het hoofdkwartier van het Pamir 217ste Corps terug. Na drie dagen weerwerk besloten alle Afghaanse veiligheidstroepen in Kunduz zich op 11 augustus 2021 zonder bloedvergieten aan de taliban over te geven. Hierdoor kregen de taliban op 12 augustus 2021 de definitieve controle over zowel Kunduz stad als Kunduz provincie (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr. 7A).

Het raakt kant noch wal dat u tegen de presidentiële bevelen in na de definitieve val van Kunduz-provincie op 12 augustus 2021 gedurende drie dagen met uw commando-unit naar het Imam Sahib- district op militaire missie zou zijn gegaan (CGVS p.24-25). Meer nog, dit blijkt tegenstrijdig aan uw verklaringen dat u na de machtsovername van de taliban in Kunduz de regio verliet (CGVS p.12). Uit COI blijkt overigens dat de Afghaanse veiligheidstroepen die Kunduz tijdens de machtsovername ontvluchten zich niet in het Imam Sahib-district terugtrokken maar in de eerste plaats uitweken naar verderaf gelegen locaties, zoals naar de Takhar en Baghlan provincies (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.8). Uit de voorziene COI informatie blijkt bovendien nergens dat de Afghaanse overheidstroepen te Kunduz zoals politie of commandotroepen vlak na de machtsovername, midden augustus 2021, nog enige tegenaanvallen tegen de taliban in het Imam Sahib-district uitvoerden. Tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 registreerde ACLED 11 veiligheidsincidenten in uw regio met de taliban, waarbij er in deze periode slechts 2 incidenten als gevechten geclassificeerd werden en er negen incidenten als geweld tegen burgers beschouwd werden. Het eerste geregistreerde gevecht was een incident tussen de taliban en Tadzjiekse grenswachters in Sher Khan Bandar op de grens tussen Afghanistan en Tadzjikistan, terwijl bij het tweede geregistreerde gevecht in uw regio een ISKP-lid werd gedood door de taliban omwille van het feit dat hij een bom in een Imam Sahib-moskee wilde plaatsen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr. 9 en 10).

3. Voorts kan uw gedrag als commando gezien de bedreigingen van de taliban niet overtuigen.

3.1. U nam tijdens uw verlofperiodes thuis geen doortastende veiligheidsmaatregelen wat vreemd is gezien de aanwezigheid van taliban in uw regio.

U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat Zawa-dorp en omgeving onder de volledige controle van de Afghaanse overheid waren. Zo zouden er in uw regio tien controleposten zijn gebouwd door de Afghaanse grenspolitie, de lokale politie en 'uprising forces' (CGVS p.13). U stelt dat er nooit incidenten met de taliban in Zawa-dorp waren en dat zij nooit in uw geboortedorp langs kwamen behalve gedurende één maand in 2020 waarin ze de controle over Zawa overnamen (CGVS p.13-14). Uit de COI informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er in uw dorp Zawa en in het Khogyani-district van 2015 tot aan de machtsovername van 2021 regelmatige gevechten voorkwamen tussen de Afghaanse overheid, de taliban en Daesh (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.11 A-H). Meer nog, in 2019 was er zelfs sprake van een kleine volksverhuizing waarbij lokale bewoners de regio rond Zawa verlieten door het aanhoudende geweld tussen de taliban en Daesh (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.11 D). Het roept in dit kader vragen op dat u, uitgerekend als commando, niet zou weten en meer nog, in het kader hiervan geen doortastende voorzorgen of veiligheidsmaatregelen zou genomen hebben ten opzichte van de taliban tijdens uw verlof. Zeker omdat u om de drie maanden naar huis op verlof ging en u hierbij uw wapen niet mee naar huis mocht nemen (CGVS p.30). Bovendien benadrukt u dat de dorpelingen in Zawa gewoon op de hoogte waren van uw job als commando en dat u tijdens uw verlof soms van uw dorp naar uw districtscentrum ging (CGVS p.30). Het roept vragen op dat u op deze wijze zomaar zichtbaar in het oog van de taliban zou lopen en dergelijke onnodige risico's zou hebben genomen.

3.2. Uw gedrag als commando na de machtsovername kan gezien de bedreigingen van de taliban evenmin overtuigen. Het is opvallend dat u na de machtsovername - midden augustus 2021 - van uw werkplaats te Kunduz gewoon terug naar uw ouderlijk huis in Zawa-dorp terugkeerde, gelet op de beschikbare COI gezien de onveilige situatie in uw regio (zie supra). Dat u zulke risico's nam om naar huis terug te keren, roept vragen op, zeker omdat uw ouderlijk huis in Kaga-district op ongeveer 470 km - zo een twaalf uur rijden op de Afghaanse wegen - van uw werkplaats te Kunduz lag (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.12). Bovendien verbleef u volgens uw verklaringen na de machtsovername vreemd genoeg nog ongeveer dertien dagen probleemloos in uw ouderlijk huis in Zawa voor u bedacht dat het voor u wel eens gevaarlijk kon zijn en u Afghanistan verliet (CGVS p.31). Ook dit kan niet overtuigen.

4. Uw verklaringen over uw opleidingen tot soldaat en tot commando zijn niet eenduidig en tonen uw ingestudeerde en niet-doorleefde kennis aan. Uw verklaringen hierbij zijn tegenstrijdig met de voor het CGVS beschikbare bronnen.

- U bent niet eenduidig waar u uw opleidingen tot soldaat en tot commando volgde. Als opleidingscentrum waar uw training als soldaat ontving, noemt u vooreerst meermaals Camp "PC" te Kabul (CGVS p.16, p.19, p.22), wat incorrect is. Het opleidingscentrum te Kabul waar de rekruten voor het Afghaanse leger getraind

worden, werd in realiteit het Kabul Military Training Center/KMTC genoemd, wat soms afgekort werd tot Camp C (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr. 13). Het is vreemd dat u wanneer u na het bespreken van uw rekruteringsproces bij het leger (CGVS p.22) opnieuw gevraagd werd waar u uw opleiding bij het leger als soldaat precies volgde, u opeens vertelt dat u uw opleiding als soldaat te Rish Khor, Kabul zou gevolgd hebben (CGVS p.23). Wanneer u tot vier keer toe gevraagd wordt te vertellen waar dit trainingscentrum precies te Rish Khor gelokaliseerd is, kan u bovendien slechts zeggen dat het "Midan" genoemd wordt en dat het een opleidingscentrum is (CGVS p.23-24). Wanneer u gevraagd werd waar u na uw training als gewone soldaat dan naartoe werd gestuurd, vertelt u dat u naar Kunduz werd gestuurd en er na een verlofperiode van ongeveer 40 dagen te Kunduz aan de slag ging als gewone soldaat (CGVS p.24). Het roept dan ook vragen op dat u tenslotte uw verklaringen opnieuw verandert en verklaart dat uw opleiding tot soldaat in Camp PC en uw opleiding tot commando in Rish Khor doorging (CGVS p.26). Voorts geraakt u bij de beschrijving van Camp PC basis niet verder dat het "een mooie plaats is waar er allemaal mensen in uniform waren" (CGVS p.27).

- U kan verder de termijn van uw opleiding tot commando niet correct benoemen. Hoewel u weet dat de algemene opleiding tot soldaat in Kabul ongeveer drie maanden duurde, stelt u dat uw training als commando te Rish Khor zes maanden duurde (CGVS p.26). Uit COI informatie blijkt echter dat de commando's gedurende 12 weken een opleiding kregen, welke vanaf 2018 tot 14 weken uitgebreid werd (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier 14 A/B).

- Verder kunnen er vragen gesteld worden over de kennis over de wapens waarmee u leerde schieten. Hoewel u kan zeggen dat Afghaanse soldaten tijdens hun opleiding als soldaat met een M16 geweer leren schieten - waarin 30 kogels gebruikt kunnen worden - en u daarnaast met een M4 granaatwerper trainde, geraakt u wanneer u gevraagd werd hoever een M16 kan schieten, niet verder dat het een verre afstand was waar men u tijdens uw opleiding vroeg op te richten (CGVS p.27). Voorts roepen uw verklaringen dat u tijdens uw opleiding als soldaat eveneens leerde schieten met een PK49 vragen op. Gevraagd uit te leggen welk wapen deze PK49 was, verklaart u dat dit een klein Amerikaans PK wapen is dat doelwitte van 300 tot 400 meter afstand kan raken (CGVS p.27) Dat u na het incorrect benoemen van uw eigen militaire eenheid en uw opleidingscentrum deze informatie evenmin niet weet, toont opnieuw uw slecht ingestudeerde en niet-doorleefde kennis aan.

- Het is vreemd dat u de PK49 omschreef als een klein Amerikaans geweer, zeker omdat uit de voorziene informatie naar voren komt dat de PK een machinegeweer van Russische makelij is waarvan de lengte ongeveer 1,20 meter bedraagt. Bovendien blijkt uit nader onderzoek dat er in realiteit geen PK met het nummer PK49 bestaat. Wel wordt in Afghanistan veelvuldig de AK-47 gebruikt, beter bekend onder de naam Kalasjnikov en die van Russische makelij is (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier nr.15 A/B), wat vragen oproept dat u als commando de juiste naam van dit opleidingswapen niet kent.

5. Tenslotte zijn er nog een aantal opmerkelijke vreemde elementen in uw relaas terug te vinden, die verder afbreuk doen aan uw geloofwaardigheid.

U verklaart verder dat u als commando tijdens één van uw nachtelijke shiften de omgeving van uw basis te Kunduz controleerde met een telescoop/verrekijker. Uw verklaring dat u uw ganse commando-unit wakker maakte toen u meende te zien dat er iets in de verte bewoog, maar dit dan een ezel bleek te zijn (CGVS p.29), is ongeloofwaardig. Het is het vreemd dat u als professioneel commando zich hierover zo zou vergissen en meer nog uw volledig commandoteam hiervoor wakker zou maken, zonder dit vooraf grondig te verifiëren. Zeker omdat er vanuit gegaan kan worden dat u als commando de nodige opleiding kreeg om vijanden op een correcte manier te leren identificeren en te leren onderscheiden van omgevingsfactoren. Overigens blijkt uit COI informatie waarover het CGVS beschikt dat de commandotroepen in Afghanistan door hun samenwerking met buitenlandse troepen over uiterst geavanceerde technologisch materiaal zoals bijvoorbeeld drones of nachtkijkers beschikten (zie documentatie toegevoegd aan het administratief dossier 16).

6. Gezien u, zoals hierboven besproken werd uw beroepsprofiel als commando niet kan overtuigen, zijn ook de vervolgingsfeiten die uit uw beroepsprofiel voortvloeien niet aannemelijk. U verklaarde dat de taliban meermaals na uw vertrek bij uw ouderlijk huis langskwamen en aan uw familie vroegen waar u was (CGVS p.15). Voorts verklaarde u dat uw broer A. in april of mei 2023, ongeveer zeven of acht maanden voor uw CGVS onderhoud naar het districtshuis ging maar niet meer terugkwam en sindsdien vermist is. U stelt dat uw broer A. voor de 'uprising forces' werkte (CGVS p.8). Er kan niet zonder meer van uit gegaan worden dat hij effectief bedreigd werd door de taliban. Ten eerste geeft u zelf bij uw verklaringen nergens te kennen dat uw broer A. mogelijks bedreigd werd, noch door de taliban noch door anderen. U kan het CGVS enkel vertellen dat uw broer A. gewoon vermist geraakte sindsdien zijn bezoek aan het districtshuis en nadien niet meer gezien werd. Hierdoor kan zonder meer van uit gegaan worden dat het effectief de taliban waren die hem bedreigd zouden hebben omwille van uw beroepsprofiel als commando of vanwege zijn profiel bij de

'uprising forces'. Bovendien roept het vragen op waarom de taliban van augustus 2021 tot april/mei 2023, ongeveer één jaar en acht maanden zouden gewacht hebben om uw broer A. te ontvoeren, indien zij werkelijk u of uw familieleden naar het leven stonden.

7. De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, wijzigen bovenstaande bevindingen niet. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De documenten die u neerlegde inzake uw beroepsprofiel als commando hebben slechts bewijswaarde hebben in zoverre deze gepaard gaan met een coherent en doorleefd vluchtrelaas, wat hier niet het geval is. Bovendien zijn deze documenten gemakkelijk manipuleerbaar, aangezien het enkel kopieën en geen originelen betreffen (zie supra). Voorts valt over uw neergelegde volgende op te merken:

- De werkbadge van uw werkplaats te Kunduz die u voorlegt is slechts geldig tot 24 december 2019 (document 1). U legt geen recentere versie neer, wat vreemd is gezien u als commando tot aan de machtsovername in augustus 2021 te Kunduz tewerkgesteld was. Uw verklaringen hierover dat u door de slechte veiligheidssituatie geen nieuwe badge meer kreeg overtuigen niet (CGVS p.17). Dat u geen recentere werkbadge zou gekregen hebben is opmerkelijk, zeker gezien u verklaarde dat u deze werkbadge officieel als toegangsbadge tot de legerbasis in Kunduz gebruikte (CGVS p.16). Gezien de frequente militaire operaties van de taliban tegen de Afghaanse overheid in Kunduz-stad en Kunduz-provincie (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) kan het CGVS er van uit gaan dat er strenge controleprocedures bestonden betreft de toegang tot uw legerbasis te Kunduz-stad, alsook ter identificatie van de militairen. Hierdoor is het niet aannemelijk is dat u gedurende anderhalf jaar geen geldige badge gebruikt zou hebben.

- Hoewel u ongeveer drie jaar en half als commando te Kunduz zou gewerkt hebben legde u evenmin uw arbeidscontract als soldaat of als commando neer en ontbrak uw verlofboekje. Aan uw verklaringen dat u gewond geraakte door een granaat tijdens uw missie als commando kan evenmin geloof worden gehecht, gezien aan uw job als commando geen geloof kan worden gehecht. Bovendien legde u hierover geen enkel medisch attest neer. Hoewel u gevraagd werd documenten inzake uw relaas aan het CGVS te bezorgen (CGVS p.34), mocht het CGVS tot op heden geen bijkomende documenten of foto's van u ontvangen. Uw diverse verklaringen inzake het ontbreken van uw documenten (zie supra) overtuigen zoals eerder vermeld niet.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen. U heeft aldus geenszins aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een vrees voor vervolging overeenkomstig het Geneefse Vluchtelingenverdrag.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig **artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van mei 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024 [2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.pdf) ([europa.eu](https://coi.euaa.europa.eu))) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

([europa.eu](https://coi.euaa.europa.eu))) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de periode na de machtsovername, tussen 19 augustus en 31 december 2021, het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023 en 2024.

In de periode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreerde UCDP in totaal 713 burgerslachtoffers (bij 420 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Meer dan een vijfde van deze slachtoffers (144) viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, die voornamelijk in Panshir en aangrenzende provincies plaatsvinden. Daarnaast wordt er melding gemaakt van aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten, voornamelijk in Kabul en in de noordoostelijke provincies. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024 geen burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED registreerde in de periode van 1 juli 2022 tot 12 februari 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakhshan en Baghlan. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38) en Baghlan (31).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig **artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet** wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent

bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een **algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf en de **EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 2 februari 2024

2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developm(europa.eu)) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022

met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EUAA Afghanistan – Country Focus** van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de **COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban** van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder **niet** worden afgeleid dat het **loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen**.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is

het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van **de perceptie verwesterd te zijn**. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging.

Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Er is bovendien vastgesteld dat u tot minstens uw 23 jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (DVZ, Inschrijving, d.d. 7 oktober 2022) waaruit kan worden afgeleid dat u volledig in Afghanistan gevormd bent naar de Afghaanse waarden en normen. U geeft aan dat u geboren bent in Zawa dorp, Khadel Khail subdorp, in het Kaga subdistrict, Khogyani district, in de provincie Nangarhar (CGVS p.6). U werkte van uw tien jaar tot uw achttien jaar op de landbouvvelden in uw dorp waardoor u gedurende jaren als dorpsbewoner in uw lokale gemeenschap actief was. U geeft verder aan praktiserend moslim te zijn zowel in Afghanistan en België waarbij u vijf keer per dag bidt (CGVS p.7). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan volledig gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Daarom kan niet worden aangenomen dat u - na uw verblijf in België - totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat, dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. U bent verder verloofd met N. A. die in Afghanistan woont en heeft regelmatig contact met uw familieleden, u belt hen elke avond (CGVS p.9).

Uw familieleden zoals uw vader, uw moeder, uw broer A., uw zussen A. en N. wonen trouwens op dit ogenblik nog steeds in uw ouderlijk huis in Zawa (CGVS p.9).

Daar waar kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België kennis heeft gemaakt met bepaalde westerse waarden en normen, en u tijdens uw verblijf in België ongeveer twee maanden bij een carwash werkt (CGVS p.3) toont u evenwel nergens concreet aan dat u deze waarden en normen ook daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in die mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van uw identiteit en morele integriteit en dat van u niet meer zou kunnen worden verwacht dat u er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Afghanistan vigerende normen- en waardenpatroon, zoals vormgegeven door de taliban en de conservatieve geleidingen van de Afghaanse samenleving. Evenmin toont u in concreto aan dat u gedurende uw verblijf in België kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die u moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor u bij een terugkeer naar Afghanistan zal bestempeld worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de Afghaanse gemeenschap in het algemeen of de taliban in het bijzonder.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, van het artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

Vooraleer in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing zet verzoeker in een voorafgaande opmerking uiteen dat een groot aantal van de gebruikte bronnen Wikipedia-pagina's zijn die volgens de criteria van de EUAA niet als betrouwbare bronnen kunnen worden beschouwd. Hij stelt dat deze bronnen betrekking hebben op belangrijke elementen in de beoordeling van het CGVS en in het bijzonder de werking en samenstelling van het legerkorps waartoe verzoeker verklaart behoort te hebben, de werking van de wapens die hij heeft gebruikt (PK) en de naam van het opleidingscentrum van het Afghaanse leger (KMTC). Hij uit ook twijfels over de betrouwbaarheid van andere gebruikte bronnen, met name een artikel van de website "aghanwarnews.indo" waarvan bij raadpleging niet duidelijk was wie de auteur van de site was, op basis van welke informatie de artikelen de site waren geschreven en of zij actueel waren.

Verzoeker benadrukt dat er relevante bronnen bestaan over de werking van ANASOC en de commando's, met name op de website van de Franse asielautoriteiten (OFPRA). Hij meent dan ook dat de beslissing op zijn minst nietig moet verklaard worden.

Met betrekking tot de twijfels over zijn identiteit betoogt verzoeker dat hij aangaf analfabeet te zijn en nooit naar school te zijn geweest en dat hij nauwelijks verantwoordelijk is "voor transcriptiefouten in een alfabet die hij niet beheerst, of voor een achternaam die hij mondeling heeft meegedeeld...". Hij wijst erop dat de uiteindelijke transcriptie deze is die werd gemaakt op basis van de kopie van het paspoort dat is overgelegd. Verzoeker stelt verder niet in te zien wat het probleem is met de overgelegde foto voor wat betreft de echtheid van het paspoort. Het gaat om een foto genomen in zijn land van herkomst en dus is de kwaliteit duidelijk middelmatig. Hij achtte het niet mogelijk het origineel van zijn paspoort terug te krijgen en stelt dat de postdiensten weigerden die soort documenten te vervoeren maar aanvullende foto's van zijn familie probeerde te verkrijgen. Hij stelt niet in te zien waarom zijn identiteit in twijfel zou worden getroffen en welk belang hij erbij zou hebben daarover te liegen. Verzoeker stelt tenslotte dat de reden waarom hij in Oostenrijk

een valse identiteit had opgegeven was dat hij er respectloos was ontvangen en niet in het land wilde blijven en dus niet wilde samenwerken met de autoriteiten aangezien hij in transit was.

Over de neergelegde documenten wijst verzoeker dat hij verklaarde dat de documenten per vergissing werden teruggestuurd en dat zijn raadsman het over een brand in Porte d'Ulysse had en zijn raadsman niet inzag hoe de verklaringen tegenstrijdig waren. Hij zet uiteen dat een deel van de documenten die verzoeker bij aankomst in België in zijn bezit had vernietigd is toen het noodopvangcentrum in Brussel afbrandde, wat de zeer slechte kwaliteit van de overgelegde foto's verklaart. Verzoeker argumenteert verder dat de originele documenten per post werden opgestuurd maar door een fout van het opvangcentrum van Jalhay teruggestuurd zijn, wat ook blijkt uit de bevestiging in het attest van dit centrum (stuk 4). Hij benadrukt dat hem de originelen teruggestuurd zijn en ze kan voorleggen aan de Raad en het CGVS en dat een kopie ervan bij het beroep is gevoegd (stuk 5) voor zover zij leesbaarder zijn dan de aan het CGVS toegezonden versie.

Met betrekking tot de tewerkstelling bij het ANA en de commando's en het feit dat het CGVS dit in twijfel trekt, herinnert verzoeker eraan dat hij analfabeet is en een gecompliceerd migratietraject aflegde en dat het CGVS hiermee onvoldoende rekening heeft gehouden. Hij stelt ook lange tijd als soldaat in het leger te hebben gewerkt wat ook te merken is aan de manier waarop hij antwoordde, kort en bondig. Hij stelt nooit te hebben geleerd zich spontaan en gedetailleerd uit te drukken. Verzoeker stelt verder dat hij niet kan lezen en niet in staat is zichzelf in de tijd te plaatsen en bovendien tijdens het persoonlijk onderhoud geen enkele datum heeft genoemd en erop gewezen heeft dat hij een tolk had die de militaire woordenschat zeer slecht beheerste, wat de vertaling bemoeilijkte.

Verzoeker betoogt vervolgens: *"i. Organisatie van het korps en van de commando's In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker heeft verklaard dat hij voor korps 17 Pamir had gewerkt, maar dat dit korps niet bestond. Het korps dat wel bestond voor Kunduz was korps 217. Het is duidelijk dat het hier om een transcriptie- of vertaalfout gaat... het nummer 200 is niet gehoord of vertaald. De eiser, die ongeletterd is, was niet in staat om de notities van zijn persoonlijke onderhoud na te lezen en dit op te merken. Vervolgens heeft verweerder benadrukt dat, anders dan verzoeker had verklaard, de commandobataljons sinds 2017 niet meer tot de provinciale korpsen van het ANA behoorden, maar tot één specifiek korps. Tot staving van deze bewering baseerde verweerder zich op een bron met de naam "afghanwarnews.info", waarvan verzoeker de betrouwbaarheid niet kende. De OPFRA van haar kant heeft bewijs aangevoerd ter ondersteuning van het standpunt dat de in 2017 afgekondigde hervorming niet op emotionele wijze ten uitvoer is gelegd. Zo benadrukte het OPFRA in een verslag van 2023 (OPFRA, Afghanistan : Camp Morehead et Camp Commando, base(s) des forces spéciales de l'armée afghane (ANASOC), 27 novembre 2023) : "... (p. 7). Verzoeker wees ook op een vermeende tegenstrijdigheid in de verklaringen van verzoeker, waarin hij verklaarde dat hij door het ANA was betaald, maar verklaarde dat hij nooit voor het leger had gewerkt. Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd of hij gewond was geraakt toen hij voor het leger werkte. Verzoeker wees er toen op dat hij niet als soldaat in het leger werkte, maar als commando. Verzoeker wilde daarmee benadrukken dat hij geen deel uitmaakte van een van de traditionele strijdkrachten van het leger. Hij heeft nooit willen antwoorden op een vraag over de organisatiestructuur van ANASOC... Het was duidelijk dat de commando's een tak waren van het ANA. Verzoeker heeft nooit het tegendeel beweerd. Bovendien heeft hij duidelijk uitgelegd dat hij eerst een opleiding tot lid van het leger had gevolgd voordat hij bij commando ging. Objectieve bronnen, met name het OPFRA, bevestigen dat commando een onderdeel van het leger is. Afgezien van de poging om verzoeker belachelijk te maken door aan te tonen dat hij moeite heeft om zich uit te drukken, zien wij het nut van deze opmerking van de CGVS niet in. ii. Over de missies De eiser legde uit dat hij tijdens zijn verschillende dienstjaren bij commando aan talloze missies had deelgenomen. Hij heeft aangegeven in welke regio's hij moest optreden. De eiser heeft ook de organisatie van zijn werkuren gedetailleerd, met rustperiodes en opleidingsperiodes op de plaats waar hij was gestationeerd, en de tijdstippen waarop hij werd uitgezonden. Eiser was dus op missie voor periodes van 45 dagen, voor 45 dagen zonder missie, met opleidingsen rustperiodes. Wanneer hij waarschijnlijk op missie zou gaan, werd hij bijna dagelijks opgeroepen om in te grijpen. Hij schat daarom dat hij aan honderden missies heeft deelgenomen. Het is onmogelijk om hierover schattingen te geven. De beklagde vroeg hem te vertellen over een opvallende missie en hij noemde in detail zijn interventie tegen Pakistaanse rebellen, een aanval die hij had ondergaan en de luchtsteun die hij van de Amerikanen had gekregen. Hij situeert deze interventie in het Imam Sahib district. CGVS verwijt hem dat hij niet weet in welk dorp of welke streek hij zich bevond.*

Nog afgezien van het feit dat het moeilijk te begrijpen is hoe men zich de exacte locatie van elke missie kan herinneren wanneer men er honderd heeft uitgevoerd (het zou vergelijkbaar zijn met een protection officer te vragen de namen op te noemen van alle asielzoekers die hij heeft geïnterviewd...), beklemtoonde verzoeker dat deze informatie hem niet algemeen werd meegedeeld. Verweerder, in zijn grote wijsheid en kennis van de werking van commando's geleerd van Wikipedia, acht dit niet geloofwaardig. Hij heeft duidelijk niet begrepen hoe verzoekers werk in zijn werk ging. Hij was een gewone soldaat. Op een missie werd hij gebriefd over wat er op het spel stond en wat er van hem werd verwacht, waarbij hij meestal het district zei, maar dat was alles. Hij ging aan boord van een voertuig (overdag) of een helikopter ('s nachts). De missie naar Imam Sahib vond 's nachts plaats en hij reisde erheen per helikopter. Hij herkende het gebied duidelijk niet. Hij was daar in totaal 4 uur, voltooide zijn missie en keerde terug naar de basis... Verzoeker is verbaasd dat

verweerder niet heeft geprobeerd verzoekers verklaringen over zijn dagelijks leven bij de commando's en het leven op de basis in Kunduz nader te analyseren. Bovendien had zij geen aanvullende vragen gesteld, hoewel de raadsman van verzoeker haar daarom had verzocht (NPO, 33). Met name is erop gewezen dat verzoeker tijdens een van zijn missies gewond is geraakt. Op initiatief van de raadsman van eiser heeft PO uiteindelijk gevraagd of eiser hier "nog kort" iets aan toe te voegen had, wat eiser heeft gedaan (hij heeft snel uitgelegd dat hij gewond was geraakt door een granaat en daar last van had). Er worden geen verdere vragen gesteld, met name over het verloop van de missie die tot het granaatletsel heeft geleid (wat niet onbelangrijk is). De raadsman van de eiser legt een medisch document neer waarin de verwonding wordt bevestigd (stuk 3). Verzoekende partij beschouwt dat de beslissing niet bevestigd kan worden zonder aanvullende onderzoeken over zijn tewerkstelling bij de commando. iii. Over de val van Kunduz Het CGVS constateert een ongeloofwaardigheid in de verklaringen van verzoeker over het tijdstip waarop Kunduz en het Imam Sahib district zijn gevallen. Verzoeker zou hebben gesproken over een laatste missie op 12 januari 2021. Verzoeker is analfabeet en niet bekend met data. Hij kan zich absoluut niet herinneren dat hij een datum heeft genoemd. Hij heeft gebeurtenissen altijd in relatie tot elkaar geplaatst. In zijn herinnering sprak hij over een missie enkele dagen voor "de val". Op dat moment verwees hij naar de val van Kunduz, niet naar het land. Verzoeker meent dan ook dat de tolk, met lovenswaardige bedoelingen, zelf de datum 12 augustus 2021 heeft vermeld en de verklaringen meer dan letterlijk heeft geïnterpreteerd. Eiser merkte op dat de tolk onmiddellijk na het geven van deze informatie werd teruggefloten door de beschermingsofficier, die haar vroeg letterlijk te vertalen en zelf geen bijkomende vragen meer te stellen aan eiser: "(PO tegen tolk: Kan u gewoon vertalen wat verzoeker zegt, u dient mijn vraag niet opnieuw te herhalen voor verzoeker, verzoeker kan eerst zijn antwoord geven, indien nodig, zal ik mijn vraag herhalen indien hij de vraag niet begrepen heeft.)" (NPO, p. 25). De eiser bevestigde dat de val van Kunduz veel eerder had plaatsgevonden. Zijn compagnie trok zich vervolgens terug in Imam Sahib. In zijn herinnering was hij met zijn collega's in scholen of andere onofficiële plaatsen. Ze hadden zich in feite niet verschanst in officiële regeringsgebouwen, want het district was al gevallen. Dit is dus een laatste vorm van verzet. iv. Over de training bij het leger en de commando's Wat zijn opleiding in het leger en bij de commando's betreft, was verzoeker opnieuw van mening dat zijn uitleg niet strookte met de informatie waarover hij beschikte. In de eerste plaats verwijt zij verzoeker dat hij niet duidelijk weet waar hij zijn opleiding heeft gevolgd. Het is juist dat verzoeker tijdens zijn onderhoud soms verwarring heeft gezaaid tussen vragen over zijn opleiding in het leger en zijn opleiding bij de commando's. Het is duidelijk dat hij herhaaldelijk vragen heeft gesteld over zijn opleiding in het leger. Het is duidelijk dat er bij verschillende gelegenheden sprake was van een *qui pro quo*. Verzoeker bevestigde dat zijn legertraining had plaatsgevonden in het KTMC en zijn commandotrainings in Rish Khor. Deze laatste informatie komt overeen met de objectieve informatie over de commando's (zie het bovengenoemde OFPRA-rapport). Wat het KTMC betreft, dat in de aantekeningen is getranscribeerd als "kamp PC", is verzoeker niet verantwoordelijk voor een transcriptiefout in de notities van het persoonlijk onderhoud. In het Engels zijn de woorden vergelijkbaar te horen. De raadsvrouw van eiser merkte op dat dit vaak anders wordt getranscribeerd. Zo werd een andere Afghaanse asielzoeker die met de commando's samenwerkte erkend als vluchteling, werden zijn verklaringen geloofwaardig geacht en sprak hij over het "kamp DC" (stuk 6). Wat betreft het feit dat de eiser deze plaats alleen als mooi beschreef, moet eraan herinnerd worden dat de eiser gewend is om beknopt te antwoorden en zich niet erg op zijn gemak voelt met open vragen. Desondanks volgde de PO onmiddellijk met een nieuwe vraag, waarbij hij geen poging deed om op dit punt verder te gaan... Met betrekking tot de commandotrainings zou verzoeker hebben verklaard dat zijn opleiding zes maanden zou hebben geduurd, terwijl deze in werkelijkheid 14 weken heeft geduurd. Verzoeker erkende een gebrek aan precisie van zijn kant. Hij bevestigde dat de opleiding op zich geen zes maanden had geduurd. In feite heeft hij het bewijs geleverd dat de opleiding drie maanden had geduurd. Toen hij echter zijn opleiding tot soldaat beëindigde en werd aangeworven om deel uit te maken van de commando-eenheid, was de opleiding voor de commando-eenheid reeds aan de gang. De volgende opleiding begon pas enkele maanden later. Eiser bleef dus ongeveer 2 maanden "inactief". Hij was al in het Rish Khor opleidingscentrum, maar was nog niet formeel met zijn opleiding begonnen.

Deze wachttijd plus de opleidingstijd gaven hem de indruk dat hij in totaal zes maanden opleiding had gevolgd. De door verzoeker overgelegde documenten bevestigen dit tijdsbestek. Ten slotte stelde verweerder dat verzoekers informatie over de omgang met wapens onjuist was. Volgens haar waren PK-geweren niet klein en bestond er niet zoiets als een PK49. Verzoeker noemde de PK49 een klein wapen en vergeleek deze met de PK40. Dit waren inderdaad oorlogswapens met een aanzienlijk kaliber. Maar dit blijft relatief. Maar de PK49 is kleiner dan de PK40. Dat is wat verzoeker wilde zeggen. Verweerder beweert dat dit wapen niet bestaat en baseert zijn argument op een Wikipedia-pagina... De raadsman van eiser merkt echter op dat er op internet verwijzingen staan naar magazijnen voor dergelijke wapens² ... Verzoeker wijst erop dat hij voornamelijk een M16 heeft gebruikt. Volgens verweerder worden AK47's veel gebruikt in Afghanistan. Dat betekende echter niet dat iedereen een AK47 gebruikte... Verweerder heeft zijn beoordeling dus niet gebaseerd op objectieve informatie."

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn situatie als verwesterde Afghaan na de machtsovername door de taliban. Hij citeert uit het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en verwijst naar een rapport van Nansen van oktober 2021 en het advies van het UNHCR van februari 2022 en stelt dat ook het UNHCR bevestigt dat de huidige situatie ook implicaties kan hebben voor personen die reeds voor de machtsovername een negatieve

beslissing kregen. Hij stelt bovendien dat uit eerder onderzoek blijkt dat het niet zo eenvoudig is voor terugkerende Afghanen om hun verblijf in het westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden. Verzoeker betoogt vervolgens dat terugkeerders te maken krijgen met stigmatisering, door hun eigen gemeenschap kunnen geveiseerd worden maar ook door de taliban; dat de taliban hun beloftes voor een humaner beleid, ook voor Hazara's en vrouwen niet nakomen en dat zij steeds meer regels opleggen. Hij citeert doorheen zijn betoog uit La Libre, "*Les Afghans aussi méritent notre aide*", 23 maart 2022; Nansen, "*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*", oktober 2021; OSAR, "*Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation*", 26 maart 2021; UNOCHA, "*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*", 8 februari 2022; Human Rights Watch, "*Afghanistan: Events of 2021*"; EASO, "*Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*", januari 2022; EUAA, "*Afghanistan – Country Guidance*", januari 2023; VN "*Veiligheidsraad, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*", 28 februari 2024; UNAMA, "*De Facto Authorities' Moral Oversight in Afghanistan: Impacts on Human Rights*", juli 2024; Amnesty International, "*2024 Afghanistan: New UN Report stresses urgent need for Taliban to roll back on moral policing*", juli 2024 en Freedom House, "*Afghanistan: Freedom in the World 2024 Country Report*", 2024. Verzoeker stelt vervolgens zich niet opnieuw te kunnen aanpassen aan de Islamitische wetten zoals die gelden in Afghanistan of toch de interpretatie door de taliban ervan en dat voor hem de taliban extremistische gekken zijn en dat de Afghaanse waarden en normen waarnaar de commissaris-generaal verwijst op dit moment niet meer van toepassing zijn in Afghanistan. Hij kan niet begrijpen dat de commissaris-generaal van hem lijkt te verwachten het spel mee te spelen. Hij wijst erop dat hij in België vrij is om zijn eigen keuzes te maken en hier dingen heeft geleerd die in Afghanistan niet mogelijk zouden geweest zijn wat betreft bijvoorbeeld relaties met vrouwen en dat vrijheid, de mogelijkheid om zelf keuzes te maken, alles is. Deze vrijheid volledig opgeven raakt zijn hele wezen, stelt hij en hij acht het onmogelijk zich te re-integreren in de Afghaanse talibansamenleving. Hij stelt dat hij zich gebruiken en gewoonten eigen heeft gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan en dit onder andere door zijn scholing en werk in België en merkt tenslotte op dat hij niet vertrouwd is met de talrijke nieuwe en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban worden opgelegd. Hij besluit dat hij omwille van deze elementen zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst er vooreerst op dat UNHCR in februari 2022 geactualiseerde richtlijnen publiceerde met betrekking tot de beschermingsnood van Afghanen die in februari 2023 opnieuw geactualiseerd werden. Verzoeker betoogt dat het UNHCR daarin stelt dat het vooralsnog te vroeg is om beslissing te nemen zowel over de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus en dat Nansen en 11.11.11. menen dat terugkeer naar Afghanistan op dit moment onmogelijk is. Er bestaat geen intern beschermingsalternatief in Afghanistan betoogt verzoeker verder.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet citeert verzoeker een arrest van de Raad van 31 maart 2022 en stelt dat het voor verzoeker erop aankomt aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban. Verzoeker voert vervolgens aan dat de machtsvername de situatie in Afghanistan wel degelijk verslechterde en stelt, onder verwijzing naar landenrapporten van WFP en FAO en UNDP dat de socio-economische situatie zeer ernstig en schrijnend is. Verzoeker analyseert vervolgens aan de hand van landeninformatie de toegang voor Afghanen tot basisvoorzieningen gezondheidszorg, voedsel en water, de situatie inzake werkgelegenheid en de humanitaire situatie en stelt dat uit de informatie vanaf augustus 2021 tot begin april 2022 blijkt dat de taliban al deze informatie blijkt dat de taliban ofwel niet in staat is of wel onwillig is om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken, dat het geld dat via andere landen naar Afghanistan vloeit in de zakken van de taliban belandt zonder dat de bevolking hier iets van ziet. Hij besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen of het nalaten daarvan van de taliban en dat de situatie bijgevolg onder artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Wat betreft de toepassing van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet gaat verzoeker in op de informatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan. Verzoeker benadrukt dat het niet zo is dat er geen geweld meer plaatsvond of geen burgerslachtoffers meer vielen. UNHCR and OCHA berichtten hierover en begin april vonden nog luchtaanvallen plaats op een Taliban wapendepot in Helmand (stuk 6, §64; stuk 16). Verder dreef ISKP het aantal aanvallen op en was deze organisatie in meer provincies aanwezig (stuk 13, pp. 12-13) en bleek in Jalalabad het IS-geweld torenhoog (stuk 13, p.15). Het EASO rapport, dat volgens verzoeker maar gedeeltelijk werd gelezen door verwerende partij, bevestigt deze zorgwekkende trend en waarschuwt ook voor banden met Al Qaeda (EASO, *Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report*, januari 2022, p. 59, 61-62). De situatie blijft dus volatiel (stuk 13, pp. 16-17). Hij verwijst vervolgens naar het rapport van het UK Home Office dat een overzicht geeft van de veiligheidsincidenten die nog plaatsvonden en het aantal burgerslachtoffers en herinnert er aan dat de organisaties die hierover nog berichten aangeven dat het steeds moeilijker wordt om dit te doen (stuk 13, pp. 18-25). Onder verwijzing naar de laatste update van het UK Home Office (UK Home Office, *Country Policy and Information Note* -

Afghanistan: Security situation, April 2022, pp. 15-16. Beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2072484/AFG_CPIN_Security_situation.pdf) stelt verzoeker dat het onrustwekkend is dat er weer media-berichten opduiken waaruit blijkt dat het geweld toch weer toeneemt in het land. Hij wijst erop dat de situatie tussen Pakistan en Afghanistan verslechterde met burgerslachtoffers aan beide zijden van de grens tot gevolg. Verzoeker citeert vervolgens een overzicht van veiligheidsincidenten in het afgelopen jaar en de afgelopen zes maanden in de provincie Nangarhar gepubliceerd in South Asia Terrorism Portal (SATP), Nangarhar (East Afghanistan): *Timeline (Terrorist Activities) - 2023-2024*, laatste update op 18 december 2024 en wijst erop dat de Franse CNDA op 14 februari 2023 besloot dat in twaalf Afghaanse provincies, waaronder Nangarhar, sprake is van een situatie van willekeurig geweld. Hij stelt verder dat uit een rapport van juni 2023 van UNAMA blijkt dat de Taliban en ISKP aanvallen blijven uitvoeren. Vervolgens gaat verzoeker in op informatie met betrekking tot het gevoerde bewind en citeert landenrapporten van Nansen, het UK Home Office van februari 2022, USDOS en ACLED van 2022 waarin onder meer melding wordt gemaakt van het herinvoeren van lijfstraffen voor personen die de Islamitische wetgeving en de Talibaninterpretatie ervan overtreden en van een publieke executie in Kaboel. Wat tenslotte de persoonlijke omstandigheden betreft betoogt verzoeker dat niet wordt betwist dat hij een jonge man is die al ruime tijd in Europa verblijft en dat dit persoonlijke omstandigheden inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken. Verzoeker vraagt in hoofddor de hem te erkennen als vluchteling en in ondergeschikte orde hem het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing van het CGVS;
2. Document pro deo;
3. Medisch attest;
4. Bewijs van verlies van documenten;
5. Kopie van de documenten bij leger;
6. NPO van ander lid van commando.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota's

4.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 18 maart 2025 neer waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA COI Query *“Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA *“Afghanistan Security Situation”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (3) EASO, *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (4) EUAA, *“Afghanistan Country Focus”* van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (5) EUAA Country Guidance: *Afghanistan* van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>; (6) EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf; (11) EUAA COI “*Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_deve en (12) EUAA “*Afghanistan – Country Focus*” van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf.

4.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij volgende documenten worden neergelegd:

1. Kopie van de omslag van het paspoort van verzoeker (waarvan het origineel is voorgelegd ter terechtzitting);
2. originele werkbade en originele bankkaart;
3. originele opleidingsattesten.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale

bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Afghanistan als commando heeft gewerkt van eind 2016 tot de machtsovername in augustus 2021. Daarbij wordt overwogen dat zijn verklaringen een ingestudeerd karakter hebben en er sprake is van een gebrek aan essentiële kennis van zijn job; dat hij niet eenduidig is over de vraag of hij al dan niet voor het nationale Afghaanse leger werkte dan wel voor de commandotroepen, zijn verklaringen over de missies die hij als commando in het Imam Sahib-district in de provincie Kunduz uitvoerde niet kunnen overtuigen wegens hun niet-doorleefd karakter en zijn verklaringen hierover strijdig zijn met de voorziene COI. Voorts wordt ook gemotiveerd dat zijn gedrag als commando gezien de bedreigingen van de taliban niet kunnen overtuigen en zijn verklaringen over zijn opleidingen tot soldaat en commando niet eenduidig zijn en zijn ingestudeerde en niet-doorleefde kennis aantonen.

Verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij bij de commando's in Corps Mazar zat en licht toe dat dit in het begin was gelinkt met Mazar-i-Sharif en later werd gefusioneerd met Kunduz en dat de naam van het corps Pamir 17 was. Hij stelt dat hij in het tiende bataljon (kandak) werkte in de eerste level brigade (NPO, p. 22). Gevraagd wat de voorwaarden waren om bij het leger te gaan, verklaart verzoeker dat men eerst naar het districts bureau moest gaan, waar de taskara moest afgegeven worden en formulieren ingevuld, waarna al die documenten aan het commissariaat van de provincie Nangarhar moesten gegeven worden. Na een paar dagen wachten moest hij terug naar het districts bureau en vandaar naar het commissariaat van Nangarhar van waaruit ze naar het rekruteringsdepartement werden gestuurd voor medische en fysieke testen. Verzoeker lichtte daarna de medische en, na verduidelijking over wat hem werd gevraagd, de fysieke testen toe die hij moest ondergaan en verklaarde dat de training plaatsvond in Kabul in Rish Hur, waar volgens verzoeker een *“educationeel centrum”* was. Verzoeker verklaart verder dat hij na zijn opleiding naar Kunduz werd gestuurd, er vier dagen in het tiende bataljon van Kunduz was en toen veertig dagen met verlof werd gestuurd, waarna hij uiteindelijk aan de slag kon in Kunduz. Gevraagd wat zijn taken in Kunduz waren, antwoordt verzoeker: *“Mijn job was soldaat. Ik was normale soldaat daar, als ze operaties hadden of missies, dan stuurden ze ons daar naartoe”*. Later gevraagd of zijn unit onderdeel was van de commando's of van het leger toen hij in Kunduz werkte, verklaart verzoeker: *“Ik was van commando, ik had geen recht om naar nationaal leger te gaan”* (NPO, p. 26). Geconfronteerd met het feit dat hij eerder zei dat hij, toen hij naar Kunduz werd gestuurd, een normale soldaat was, verklaart verzoeker: *“Ik zei dat ik voor drie maanden de training bij het nationale leger volgde en dan kreeg ik de kans om naar commando te gaan, en dan kreeg ik de training van commando voor zes maanden en daarna kon ik commando zijn”* (idem). Voorts verduidelijkt verzoeker dat zijn opleiding niet in dezelfde plaats in Kabul was voor het nationaal leger als voor de commando's. Verzoeker verklaart, gevraagd waar zijn opleiding als commando doorging: *“Dat ging door in Rish Kur, in midan ik kreeg de training van commando. Waar kreeg u de nationaal leger training dan? In Kabul, in camp PC. Waar was dit precies in Kabul? Het was ver, van Pulcharkhi met de auto”* (NPO, p. 26). Op het einde van het persoonlijk onderhoud, nadat verzoekers advocaat opmerkte dat hij verklaarde gewond te zijn geraakt in het leger, wordt aan verzoeker gevraagd of hij daar nog iets op wil zeggen. Daarop verklaart

verzoeker het volgende: *"Ik werkte nooit in het nationale leger, maar in commando. In commando's, ik was geraakt door een granaat. Ik heb wonden in mijn liesstreek, tot nu heb ik daar last van (...)"* (NPO, p. 34). Uit dit alles blijkt weliswaar dat verzoeker zowel verklaarde dat zijn job soldaat was in Kunduz als dat hij nooit als soldaat werkte maar een commando was, maar ook dat hij uitdrukkelijk verklaarde dat er na zijn opleiding en zijn eerste dagen in Kunduz een onderbreking is geweest van veertig dagen vakantie vooraleer hij definitief aan de slag ging in Kunduz als commando. Verzoeker stelt na zijn eerste verklaring dat hij soldaat was in Kunduz tot tweemaal toe dat hij na zijn opleiding als soldaat *"geen recht had om naar nationaal leger ging"* en dat hij *"nooit in het nationaal leger werkte, maar in commando"* (NPO, p. 26). Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker een onderscheid maakte tussen zijn periode in opleiding als soldaat en zijn daaropvolgende training en professionele activiteiten als commando, waarbij hij dit laatste als zijn eigenlijke professionele activiteit lijkt te beschouwen. In elk geval heeft verzoeker van zodra hij werd geconfronteerd met zijn eerdere uitspraak over zijn job bij het nationale leger, verklaard dat hij nooit werkte voor het nationale leger maar voor de commando's. Het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan eenduidigheid hierover, kan na lezing van het persoonlijk onderhoud verzoeker en gelet op verzoekers correctie tijdens het persoonlijk onderhoud niet worden weerhouden als een indicatie van ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn activiteiten als commando.

Zoals reeds aangehaald verklaarde verzoeker dat hij als commando bij het corps Pamir 17 werkte in de *"eerste level brigade"* in het *"tiende bataljon (kandak)"* en dat hij in Kunduz gestationeerd was. Gevraagd de legerbasis in Kunduz te beschrijven, verklaart verzoeker: *"Het was een grote basis, het was een grote plaats. En op die basis waren veel troepen van verschillende afdelingen. We hadden onze kandak (bataljon) apart, en speciale forces waren daar ook met ons. Amerikanen waren daar ook met ons, ook een grote divisie met Duitse troepen. En het nationale leger was er ook, en daar was ook een luchthaven"* (NPO, p. 25). Verzoeker kent niet de namen van de Amerikaanse en Duitse commandant op de basis, verklaart dat de naam van de Amerikaanse divisie *"Maidan"* was en gevraagd of hij de namen kan geven van de units van de nationale leger bataljons en commandos, antwoordt verzoeker *"we waren in conduct nummer 10 en het nationale leger was in 14"* (NPO, p. 26). Uit het artikel op de Pashanan website, getiteld *"Inauguration of 217 Pamir Corps in the Northeast of the Country"* van 11 april 2019 blijkt dat het Afghaanse ministerie van Defensie in een persbericht aankondigde dat het 217de Pamir Corps in het noordoosten van Afghanistan kon ingehuldigd worden. Uit het artikel blijkt dat dit corps zijn basis had in de provincie Kunduz en werd opgericht om de veiligheid in de Noord-Oost zone en vooral in de kwetsbare provincies Kunduz, Baghlan en Takhar te verzekeren.

Verder wordt in het artikel vermeld dat Generaal N. M. werd aangeduid als commandant van het 217 Pamir Corps, dat voorheen de 20^e Pamir Brigade actief was in de provincie Kunduz. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het legercorps dat in Kunduz was gestationeerd nooit Pamir 17 werd genoemd en dat de legerunit waarnaar hij verwijst voor 2019 onder de naam 20ste divisie Pamir bekend stond en vanaf 2019 de naam 217^e corps van het Afghaanse leger kreeg toegewezen, stelt verzoeker dat het niet duidelijk is of het om een transcriptie of taalfout gaat en dat het nummer 200 tijdens het persoonlijk onderhoud niet is gehoord of vertaald. Er kan, na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud niet worden uitgesloten, zeker nu in de notities van het persoonlijk onderhoud wordt aangegeven dat de verzoeker soms verder praatte en de tolk de vraag opnieuw stelde en de dossierbehandelaar op een bepaald ogenblik de tolk instrueerde enkel te vertalen wat de verzoeker zegt en de gestelde vraag niet te herhalen (NPO, p. 19, 24, 25) wat erop wijst dat de vertaling niet altijd vlekkeloos verliep, dat een deel van '217' niet werd gehoord dan wel niet werd vertaald door de tolk. Bovendien werd verzoeker niet gevraagd naar de officiële naam van het corps voor april 2019, zodat de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de naam van het corps voor de naamswijziging evenmin doorslaggevend zijn voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over zijn opleiding en activiteiten als commando.

In zoverre in de bestreden beslissing verder wordt gesteld dat uit de aanwezige COI blijkt dat sinds augustus 2017 de commandotroepen in Kunduz geen deel meer uitmaakten van enige Pamir divisie noch Pamir legercorps en dat vanaf augustus 2017 alle commandotroepen in Afghanistan werden ondergebracht in één commandokorps waarvan de commandotroepen in Kunduz ook deel uitmaakten, stelt de Raad vooreerst vast dat volgens de door de commissaris-generaal toegevoegde landeninformatie ook na augustus 2017 in elk geval een Pamir 217 corps in Kunduz actief was en minstens als 'Pamir' gekend was en dat het Afghaanse leger zich in de basis van dit corps terugtrok bij de gevechten om Kunduz. In de artikelen in de map landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, kan weliswaar gelezen worden dat ANASOC sinds augustus 2017 officieel een corps werd, dat het op dat ogenblik bestond uit twee speciale operaties brigades en de nieuwe National Mission Brigade en dat nog twee brigades onder het commando van ANASOC zou worden geplaatst (DVIDS, President Ghani: ANASOC is officially a corps, 08.20.2017), maar niet dat het Pamir corps vanaf dan niet meer zou bestaan hebben of niet meer als dusdanig bekend zou gestaan hebben. In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat de beschikbare informatie met betrekking tot ANASOC als dusdanig niet eenduidig is nu enerzijds in het artikel in DVIDS de National Mission Brigade wordt beschreven als een onderdeel van ANASOC en anderzijds in het artikel in Afghan War News wordt gesteld dat de status van de National Mission Brigade niet vaststond, en dat het wel of niet onder ANASOC kon vallen.

Verzoekers verklaringen dat hij tot een Pamir korps behoorde in Kunduz is in elk geval niet in tegenstrijd met het Wikipedia artikel “217th ‘Pamir’ Corps” waarin wordt gesteld dat dit korps de taliban aanvallen op Kunduz gedurende meer dan een maand doorstond en uiteindelijk op 11 augustus 2021 zich overgaf.

Waaruit het ingestudeerde karakter van verzoekers verklaringen zou moeten blijken, is de Raad na lezing van het administratief dossier niet geheel duidelijk en kan bezwaarlijk worden afgeleid uit de “*generieke informatie*” over zijn opleidingen, medische en fysieke testen en verlofregeling zoals verzoekers verklaringen hierover in de bestreden beslissing worden omschreven. Het gaat *in casu* om vrij gedetailleerde, maar soms tegenstrijdige, verklaringen van verzoeker en er kan niet blijken dat het om informatie zou gaan die door de meeste Afghanen in de periode voor de machtsovername gekend zou geweest zijn.

Verzoeker verklaart, gevraagd een operatie te beschrijven in Kunduz waaraan hij moest deelnemen, dat hij naar vele operaties in Kunduz is geweest en niet weet over welke hij moet vertellen. Daarop gevraagd te vertellen over de laatste missie die hij in Kunduz moest doen, verklaart verzoeker dat de laatste gevechten of operatie in het Iman Sahib district was, dat het om een groot gevecht ging en dat Masood hun compagniecommandant was. Hij verklaart dat de naam van deze operatie Sangar was, op de 12^e van de achtste maand 2021 plaatsvond en dat het drie dagen duurde, waarna zij het bevel kregen om de regio te verlaten (NPO, p. 24-25). Later gevraagd om een voorbeeld te geven van een specifieke zoekactie waar hij aan meedeelde, licht verzoeker toe dat zij inlichtingen kregen dat er ergens drie Pakistaanse rebellen waren en dat zij dit moesten verifiëren. Verzoeker situeert deze zoekactie ook in het Iman Sahib district maar moet het antwoord op de vraag waar precies in dit district de zoekactie plaatsvond, schuldig blijven. Zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing tracht verzoeker zijn onwetendheid over de precieze locatie te verklaren door te stellen dat hij het als commando niet belangrijk vond om te weten in welke locatie hij militaire operaties uitvoerde en dat zijn oversten hem deze precieze locatie ook nooit zouden meegedeeld hebben. Het is niet onredelijk dat dit in de bestreden beslissing vreemd wordt bevonden, aangezien zijn training als commando vermoedelijk wel het belang van geografische kennis over de locaties waarin militaire operaties worden uitgevoerd heeft benadrukt en het evenmin kan overtuigen dat verzoekers oversten hem de locaties van dergelijke zoekactie niet zou hebben meegedeeld, zoals hij beweert. Het valt moeilijk in te zien hoe een commando een zoekactie tot een goed einde zou kunnen brengen zonder enig besef van het specifieke gebied binnen het district Iman Sahib. Er kan dan ook redelijkerwijze worden verondersteld dat aan verzoeker dergelijke informatie moet zijn meegedeeld. Anderzijds dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker weliswaar niet in staat was om verdere informatie over de locatie van de zoekactie die hij vermeldde te geven, maar ook dat verzoeker niet verder werd gevraagd voorbeelden te geven van andere zoekacties of operaties waaraan hij deelnam en verder ook met betrekking tot operatie Sangar geen vragen werden gesteld over de locatie of het specifieke gebied in Iman Shahib waarin deze operatie volgens zijn verklaringen plaatsvond, waarin hij opereerde.

Met betrekking tot de laatste wapenfeiten die hij als commando zou hebben verricht ter verdediging van Kunduz stad en Kunduz provincie verklaart verzoeker dus dat de laatste missie waaraan hij deelnam in Kunduz en als commando tout court, de Sangar operatie is die volgens hem drie dagen duurde. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker verklaarde dat hij “*tijdens uw laatste missie van 12 augustus 2021 t.e.m. 15 augustus 2021 gedurende drie dagen tegen de taliban vocht*”, kan niet blijken uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker zou verklaard hebben dat zijn laatste missie van 12 augustus 2021 t.e.m. 15 augustus 2021 zou geduurd hebben. Verzoeker verklaarde in dit verband het volgende: “*Vertel me eens over deze operatie? Dan kwamen we terug naar ons kandak (cfr. Bataljon), we kregen het bevel om onze wapens daar te laten. Als elke compagnie, ze hadden hun eigen container waar ze hun wapens plaatsen, voor onze kandak huurden ze containers waar we onze wapens moesten achterlaten. Na de wapens over te geven te hebben verlieten we het gebied. Wanneer was dat precies? Het was op 12de van de achtste maand in 2021 van de operatie in Iman Sahib district, we bleven daar voor drie dagen, we vochten drie dagen met hen. Daarna kregen we het bevel om de regio te verlaten, onze commandant moest de troepen terugtrekken*” (NPO, p. 24). Hieruit blijkt dat verzoekers verklaring “*het was op de 12de van de achtste maand in 2021*” het antwoord is op de vraag “*wanneer was dat precies*”, dat op zijn beurt volgt op zijn verklaring dat zij na de wapens overgegeven te hebben het gebied verlieten. Er kan bijgevolg aangenomen worden dat de vraag “*wanneer was dat precies*” door verzoeker werd begrepen als een vraag naar het moment waarop zij het gebied verlieten. Verzoeker werd ook niet om verduidelijking van zijn verklaringen hieromtrent gevraagd. Verzoeker wijst er in het verzoekschrift terecht op, zoals hierboven reeds opgemerkt, dat onmiddellijk na deze verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud wordt vermeld “*(Verzoeker praat door, tolk stelt opnieuw dezelfde vraag aan verzoeker)*” (NPO, p. 24) en de medewerker van het CGVS de tolk uitdrukkelijk vroeg gewoon te vertalen wat de verzoeker zegt en hij de vraag niet opnieuw dient te herhalen voor verzoeker. In ieder geval kan noch uit de geciteerde verklaringen in de notities van het persoonlijk onderhoud, noch uit de rest van zijn verklaringen, blijken dat hij zou verklaard hebben dat zijn laatste missie begon op 12 augustus 2021 en eindigde op 15 augustus 2021. Verzoekers verklaring dat zij er drie dagen bleven en drie dagen vochten kan in elk geval niet als dusdanig worden begrepen zodat het uitgangspunt van de redenering in de bestreden beslissing, met name dat verzoeker verklaarde dat hij “*tijdens uw laatste missie van 12 augustus 2021 t.e.m. 15 augustus 2021 gedurende drie dagen tegen de*

taliban vocht" berust op een foutieve lezing van verzoekers verklaringen zoals opgetekend in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt, zoals aangehaald in de bestreden beslissing, dat de gevechten voor de controle over het district Imam Sahib begonnen op 20 juni 2021 en dat op 21 juni de talibanstrijders het district hoofdkwartier hadden overgenomen en de controle hadden over het politie hoofdkwartier (RFE, RTL, *Taliban Take Key District in Northern Afghanistan, Encircle Provincial Capital*, June 2021) en dat de taliban op 12 augustus de stad Kunduz zelf in handen kregen. Verzoekers verklaringen inzake zijn laatste missie in Kunduz, rekening houdend met hetgeen hierboven werd vastgesteld, lijken in grote lijnen overeen te stemmen met de beschikbare landeninformatie. De bevindingen dat verzoekers verklaringen dat hij tegen de presidentiële bevelen in na de definitieve val van Kunduz-provincie op 12 augustus 2021 gedurende drie dagen op missie naar het Imam Shahib district op militaire missie zou zijn gegaan, vinden evenmin steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. In deze notities kan worden gelezen dat zijn laatste missie in Imam Sahib district was en dat er drie dagen werd gevochten, maar zoals reeds opgemerkt kan niet blijken dat hij verklaarde na 12 augustus nog gevochten te hebben. Verzoeker verwijst zelf naar het feit dat Massood hun compagniecommandant was en dat hij het bevel kreeg van het *"presidentieel huis om de troepen terug te trekken van de regio, om niet met hen te kunnen vechten"*, dat zij *"het bevel kregen om onze wapens daar te laten"* en dat voor hun kandak containers werden gehuurd *"waar we onze wapens moesten achterlaten"* (NPO, p. 24). Verzoeker maakt nergens melding van enige weerspanning of weigering om dit bevel op te volgen. Waar in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het artikel nr. 8 in de map landeninformatie in het administratief dossier blijkt dit artikel geen informatie te bevatten over de regio waar Afghaanse veiligheidstroepen die Kunduz wilden ontluchten, zich terugtrokken, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Dat uit de landeninformatie, in het bijzonder ACLED informatie over veiligheidsincidenten tussen 16 augustus en 1 juni 2022, niet blijkt dat Afghaanse veiligheidstroepen na de machtsovername nog tegenaanvallen zouden uitgevoerd hebben in het Imam Sahib-district, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, lijkt in deze weinig relevant, nu verzoeker enkel verklaarde na de machtsovername zijn wapens te hebben ingeleverd en naar huis in het Koghyani district te zijn teruggekeerd.

Voorts geeft de bestreden beslissing zelf aan dat het opleidingskamp voor rekruten van het Afghaanse leger soms werd afgekort tot Camp C. Verzoeker verwees naar dit opleidingscentrum als Camp PC. In het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker niet verantwoordelijk is voor fouten in de transcriptie van zijn verklaringen en wijst erop dat in een geval van een Afghaanse militair wiens relaas geloofwaardig werd geacht, de betrokkene volgens de notities van het persoonlijk onderhoud steeds verwees naar kamp 'DC'. Dit blijkt ook uit de door verzoeker bijgebrachte documenten. Er kan, mede gelet op hetgeen hierboven reeds werd opgemerkt inzake het functioneren van de tolk, niet uitgesloten worden dat verzoekers verklaringen verkeerd werden vertaald dan wel genoteerd, zeker nu volgens de bestreden beslissing zelf het kamp ook soms werd afgekort tot 'camp C'.

Waar voorts in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker stelde dat er nooit incidenten waren met de taliban in Zawa-dorp en zij nooit in zijn geboortedorp kwamen behalve één maand in 2020 blijkt dit geen steun te vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud. De bestreden beslissing verwijst naar de pagina's 13 en 14 van deze notities. Deze pagina's bevatten de weerslag van verzoekers antwoorden op vragen over de situatie in zijn geboortedorp. Hierin kan worden gelezen dat verzoeker verklaarde dat de malik van de regio met de hulp van de overheid controleposten maakte in de buurt en dat de hele regio onder controle was van deze posten die hij omschrijft als *"van de overheid, van de uprising forces meestal"* (NPO, p. 13). Hij specificeert dat in hun omgeving tien posten waren op één kilometer, anderhalve kilometer en 300 meter van hun huis, dat er grensautoriteiten, arabaki of lokale politie en uprising forces waren, maar dat het nationale leger er niet was (NPO, p. 13). Gevraagd of er taliban in zijn dorp waren, antwoordt verzoeker dat dit niet het geval was en *"in 2020, namen de taliban onze regio en ze waren daar in onze regio, onze regio was onder controle gedurende één maand en dan de overheid nam de regio terug over van hen en ze plaatsten hun eigen overheidsposten in onze regio"* (NPO, p. 13). Verder licht hij hierover toe dat de taliban gedurende die maand mensen doden en mensen lastig vielen, en geeft daarbij het voorbeeld van S., een dorpeling die bij het leger werkte en na vijf of zes dagen verlof op een dag werd meegenomen, waarna de volgende dag zijn dode lichaam werd gevonden (NPO, p. 14). Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud kan blijken dat verzoeker naar de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp werd gevraagd, maar niet naar incidenten met de taliban buiten de maand dat de taliban controle had over het dorp. Verder verklaarde verzoeker, gevraagd naar bepaalde veiligheidsmaatregelen die hij als militair zou hebben genomen in geval van terugkeer naar zijn dorp dat zij hun wapen niet mochten meenemen naar huis en dat hij soms thuis bleef en soms naar het district en dat *"de rest was thuis"* (NPO, p. 30).

Dat verzoeker zich vergiste tijdens een nachtelijke shift en zijn commandoteam nodeloos wakker maakte kan niet doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn profiel. De door verzoeker beschreven situatie is als dusdanig niet ondenkbaar en het lijkt niet ondenkbaar dat ook getrainde soldaten zich in dergelijke omstandigheden kunnen vergissen. De beschikbare landeninformatie toont weliswaar aan dat commandotroepen over gesofisticeerd materiaal beschikten, maar dit betekent niet dat dit te allen tijde beschikbaar was. Ook de bevindingen in de bestreden beslissing aangaande de beweerdte verdwijning van zijn broer doen op zich geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen inzake zijn profiel als voormalig commando.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kunnen in de huidige stand van zaken de motieven in de bestreden beslissing niet volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel als voormalig militair voor de machtsovername door de taliban. In dit verband dient bijkomend te worden vastgesteld dat in het verzoekschrift wordt uiteengezet dat hem de originele documenten zijn teruggestuurd en dat hij deze wil voorleggen aan de Raad en het CGVS. Verzoeker heeft deze originelen ter terechtzitting, waar de commissaris-generaal niet verschenen is noch vertegenwoordigd was, ook voorgelegd.

In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van mei 2024 worden medewerkers van de veiligheidsdiensten van de voormalige regering, met inbegrip van leden van de ANDSF en de lokale politie (ALP) omschreven als een risicoprofiel. Na de machtsovername werd weliswaar een algemene amnestie afgekondigd door de taliban ten aanzien van iedereen die tegen hen gevochten had en riepen zij voormalige medewerkers van de overheid op hun taak weer op te nemen, maar werden toch gevallen gerapporteerd waarin door de taliban wraak werd genomen tegen personen met dergelijke profielen (EUAA, *“Country Guidance: Afghanistan”*, May 2024, p. 56-57). Ook familieleden van personen met dergelijk profiel werden geviséerd. Een aantal bronnen omschrijven de houding en praktijken ten aanzien van voormalige medewerkers van de Afghaanse overheid als inconsistent, ad hoc en tegenstrijdig (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, December 2023, p. 56; EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, November 2024, p. 85). Vergeldingsacties vonden niet op dezelfde schaal plaats als onder het talibanregime in 2001 maar er wordt wel actief gezocht naar medewerkers van de voormalige regering. Er is sprake van intimidatie, detentie, marteling en moord op deze categorie personen en hoewel leden van het voormalige leger en veiligheidsdiensten meer geviséerd worden, kunnen oud-medewerkers volgens een bron er nooit zeker van zijn dat zij niet op een bepaald ogenblik het slachtoffer zouden kunnen worden van een actie van de taliban en zich nooit veilig voelen (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, juni 2023, p. 70). De behandeling en eventuele vervolging van deze groep hangt af van de positie die ze hadden waarbij medewerkers in de gezondheidszorg en het onderwijs minder gericht geviséerd zouden worden, maar dit betekent niet dat personen die in minder gevaarlijke sectoren werkten geen vervolging riskeren. Er is een grote mate van willekeur en er is ook sprake van het vereffenen van oude rekeningen of persoonlijke vetes. Daarbij moet ook rekening gehouden worden met het feit dat lokale commandanten moeilijk te controleren zijn door de leiders in Kabul en de mate, frequentie en heftigheid van de vervolging verschilt per provincie en naargelang de lokale dynamiek (*idem*, p. 71-72 en EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, November 2024, p. 88). Hoewel wordt aangenomen dat het merendeel van de mensenrechtenschendingen van personen die onder dit profiel vallen in de maanden na de machtsovername hebben plaatsgevonden, worden ook in 2023 en de eerste zes maanden van 2024 nog steeds gevallen van buitengerechterlijke moorden willekeurige arrestaties en detentie, foltering en verdwijningen van voormalige civiele en militaire medewerkers van de voormalige overheid door UNAMA en Rawadari en wijzen verschillende bronnen erop dat er sprake is van onder-rapportering onder meer als gevolg van het door de taliban gecreëerde angstklimaat waardoor families van slachtoffers hierover zwijgen (EUAA, *“Afghanistan – Country Focus”*, November 2024, p. 87-88). Voor leden van de veiligheidsdiensten van de voormalige regering wordt volgens de EUAA *“Country Guidance”* over het algemeen een gegronde vrees voor vervolging aangenomen, waarbij wordt aangenomen dat vervolging hoogstwaarschijnlijk gebeurt omwille van toegeschreven politieke overtuiging. Uit de hierboven besproken landeninformatie is gebleken dat er een grote mate van willekeur bestaat maar dat ook in 2024 nog steeds gevallen van buitengerechterlijke moorden, willekeurige arrestaties en foltering van personen die onder dit risicoprofiel vallen, gemeld zijn. Voorts dient te worden opgemerkt dat de EUAA *“Guidance”* aanstipt dat ook leden van de strijdkrachten en veiligheidsdiensten van de voormalige Afghaanse regering zich voor de machtsovername zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige mensenrechtenschendingen in de strijd tegen de gewapende groeperingen die in sommige gevallen mogelijk als uitsluitbare handelingen kunnen worden beschouwd.

Gelet op de beschikbare landeninformatie inzake de behandeling door het huidige talibanregime van personen die actief waren voor het Afghaanse leger voor de machtsovername, is de grootste voorzichtigheid geboden bij het onderzoek van beschermingsverzoeken van Afghaanse verzoekers die zich op dergelijk profiel beroepen.

Hierboven werd reeds besloten dat de motieven in de bestreden beslissing het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn profiel als voormalig militair, niet kunnen schragen. In zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zijn leeftijd en identiteit niet aannemelijk weet te maken omdat verzoeker slechts een kopie neerlegde van zijn paspoort, niet over enig origineel document beschikte ter staving van zijn aanvraag en naliet de originele documenten die volgens zijn verklaringen naar Afghanistan teruggestuurd werden, over te maken aan het CGVS, dient heden te worden vastgesteld dat verzoeker ter terechtzitting zijn originele paspoort heeft getoond en ook onder meer de originele badge en bankkaart voorlegt, waarvan hij eerder een kopie neerlegde. In zoverre verzoekers werkbadge slechts geldig is tot 24 december 2019 en het in de bestreden beslissing vreemd wordt gevonden dat hij daarna geen werkbadge meer zou gekregen hebben, dient te worden vastgesteld dat verzoeker heden wel het origineel van de werkbadge neerlegt en, in geval van bevestiging na verder onderzoek, hieruit kan blijken dat hij in het

verleden militair is geweest. Het blijft evenwel onduidelijk waarom hij de originele documenten niet eerder kon voorleggen en hoe hij deze uiteindelijk toch heeft verkregen na de bestreden beslissing, zodat het aangewezen is verzoeker ook hierover verder te horen.

Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, gelet op de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 december 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijfentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET